

Sygn. akt I CSK 513/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku K. C.
przy uczestnictwie H. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na wstępowaniu w niej istotnego zagadnienia prawnego i potrzebie wykładni przepisów budzących wątpliwości, a dotyczących kwestii dopuszczalności zwolnienia z długu przyszłego, polegającego na obowiązku spłaty z tytułu podziału określonego składnika majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami.

Stanowiska strony skarżącej nie sposób jednak podzielić. Przedstawione zagadnienie i rzekoma potrzeba wykładni art. 508 k.c. i art. 35 k.r.o. pozostają całkowicie w sprzeczności z poczynionymi ustaleniami faktycznymi w sprawie. Sądy *meriti* nie uznały bowiem żadnego z oświadczeń złożonych przez uczestnika postępowania za zwolnienie z długu przyszłego. Oświadczenie uczestnika w trakcie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej, że nie będzie sobie rościł praw do określonego składnika tego mienia nie może być bowiem uznane za takie zwolnienie, gdyż zniesienie wspólności orzeczeniem sądowym ma charakter konstytutywny, co oznacza, że żaden dług nie tylko, że nie istniał w chwili składania wskazanego oświadczenia, ale też nie był nawet dostatecznie skonkretyzowany. W chwili dokonywania rzekomego zrzeczenia nie był także znany ewentualny sposób podziału majątku, a więc nie było możliwe zrzeczenie się obowiązku spłat z tytułu przyznania na wyłączną własność określonego składnika tego majątku.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).